

မေ မလွမ်းလေရောသလား

ရွှေလင်းယုန် (ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်)

ငွေသရဖီ ပန်းမှုန်ကြွေ ကိုလ
လေပလီ ဖျန်းသုံလို့ ဝှေ့ပြန်တော့၊
(အို...) လွမ်းဟုန်ဝှေ့ ပွေဗျာစည်
ဪ... 'မေ' မလွမ်းလေရောသလား!
ရေသွန်းတော် အခါတိုင်းတော့မထင်...။

မေးနေရတာလဲ။ မေ့အတွက်ဆိုရင် ကိုတင့် ဘာမဆို လုပ်
ပေးမှာပဲဆိုတာ မေ မသိသား မဟုတ်လား။ ဟူ၍ ပြောမိ
လေ၏။

* * *

'မေ့' အဖို့သော်ကား မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ
ကား ရက်ပေါင်း ၃၆၄ ရက်လုံးလုံး ကျော်လွန်ကုန်ဆုံးလာ
ခဲ့သည့်တိုင်အောင် မေ့ပျောက်၍မရ။ မေ့ပျောက်ရန် အတန်
တန်ကြိုးစားသော်လည်း ထိုသို့ကြိုးစားကာမှပင် တိုး၍တိုး
၍ ဟအောက်မေ့မေ့ တမြေမြေ၊ တလွမ်းလွမ်း၊ တတမ်း
တမ်း တသသဖြင့် မေ့ရုံရာဆီသို့ ရည်ရော်မှန်းဆလျက်
နေမိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သော်ကား အခါတိုင်းထက်ပင် ပိုမို၍သတိရ
မိလျက် ရှိနေပေ၏။ ယမန်နှစ်က ဤအကြံ့နေကြီးတွင်ပင်
မေသည် ကျွန်တော်ရှိရာဆီသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ်ကြီး ဝင်
ရောက်လာခဲ့လျက် ကျွန်တော် ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်
ကလေးနှစ်ချောင်းကို ဖြည်းညင်းသာယာစွာတင်ကာ "ကို
တင့် မေ့ကိုချစ်ရင် မေ့အတွက်တစ်ခုဆောင်ရွက်ပေးမလား။"
ဟု ထုံးထူးခြားခြား မေးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်တွင်
မေသည် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အချစ်ကို မယုံဘိသကဲ့သို့
မေးစမ်းနေရသေးသလောဟု တွေးတောဝမ်းနည်းမိသည့်
အတိုင်း-

"အို မေရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုတင့်ကို ဒီလိုနှိပ်စက်ပြီး

မေကား ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ်သကဲ့သို့
အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ "သိတော့ အသိသားပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ကိုတင့် ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုတ်သွားမှာလားလို့
စိုးရိမ်လို့ အခုလိုမေးတာပေါ့" ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော့်
ကို ကျော်လွန်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသော တစ်ဖက်ခြံ
ရှိ ဧရာမသရဖီပင်ကြီးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်နှင့်...

"ပြောပြီးကော မေ၊ ကိုတင့်ဟာ မေ့ဆန္ဒကို မပြည့်
ပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးပါမယ်လို့။ ဘယ်လိုဖြည့်ပေးရမယ်
ဆိုတာသာ ပြောပါမေ၊ ပျက်ကွက်ရင် ကိုတင့်တာဝန်ပေါ့"
ဟု မေ၏ နှစ်သွယ်သောလက်ကို ယုယစွာကိုင်၍ ပြောမိ
လေ၏။

မေကား ရုတ်တရက်မပြော။ ကျွန်တော့်ကိုတစ်
လှည့်၊ သရဖီပင်ကြီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခု
ကို ချီတုံချီတုံ ချိန်ဆစဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေသော
ကြောင့် လက်ကလေးကို ကိုင်လှုပ်ကာ...

"ပြောလေ မေ၊ ကိုတင့်က ကူပါမယ်ဆိုတော့လည်း
မေက မပြောပြန်ဘူးကိုး။ ကိုတင့်ကို မယုံလို့လား။"

"အို မေ၊ ကိုတင့်ကို ယုံပါတယ်။ ယုံလို့လည်း ကို
တင့်ဆီကို လာတာပေါ့။"

"နို့ ဘာကြောင့် ကိုတင့်ဘယ်လိုအကူပေးရမယ်ဆို
တာ အခုထက်ထိ မပြောဘဲနေရတာလဲ"

“မေ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘို့ ဘယ်လိုပြောရရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘယ်လိုပြောပြော မေ၊ ပြောသာပြောပါ။ ကိုတင့် သိချင်လှပါပြီ”

“မေ ပြောမယ်နော်”

“ပြောပါဆိုမှပဲမေရာ၊ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ ပြောရတာ”

“ကိုတင့် မေ့ကို ဘာမေးခွန်းမှမထုတ်နဲ့နော်။ ဘာဆို ဘာမှ မမေးနဲ့။ မေကပဲ ပြောမယ်”

“အို မေရာ၊ ကိုတင့်မရှင်းတာရှိရင်တော့မေးရမှာပေါ့”

“မရှင်းတာမရှိပါဘူး ကိုတင့်ရာ၊ အရှင်းကြီးပါ။ ရှင်း လွန်လွန်းလို့...”

မေကား ရှေ့သို့မဆက်ဘဲ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိမ်း စိမ်းစားစား ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေပြန်သောကြောင့် ကျွန် တော့်တွင် အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ...

“ပြော မေ၊ မမေးနဲ့ဆိုလည်း ဘာမှမမေးဘူး၊ မေ ပြောစရာရှိတာသာ မြန်မြန်ပြောပါတော့”

“မေလေ မေ ညကျရင် မေမေအိပ်တဲ့အချိန် ဟောဟို ဘက်ခြံက သရဖီပင်ကြီးအောက်ကို ကိုတင့်နဲ့ နှစ်ယောက် တည်း သွားချင်တယ်။ ဟိုဘက်ခြံကြီးထဲမှာ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ မေတို့သွားရင် မေနဲ့ ကိုတင့်နဲ့ နှစ် ယောက်တည်းပဲ ရှိမှာပဲ”

“အောင်မလေး မေရာ၊ ဒါများ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေလိုက်ရတာ၊ ပြောရောပေါ့၊ တစ်ခါတည်း။ ဘာလဲ ကိုတင့် ဗြန်းခနဲ ဝမ်းသာလုံးညို့သွားမှာစိုးလို့လား”

မေသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ပြုံးလျက် သာ နေ၏။

“နို့ မေ့ မယ်တော်ကြီးက ကိုတင့်နဲ့ဟိုဘက်ခြံထဲ ညကြီးကျမှ ထွက်သွားတာကို မတော် နိုးလာလို့ သိသွား ရင် စိတ်ချမလား”

“အို ကိုတင့်ကလည်း ပူတတ်ရန်ကော၊ သိသွား တောင် ကိုတင့်နဲ့သာဆိုရင် မေ့ကို ဘယ်မဆိုစိတ်ချတာပဲ မဟုတ်လား၊ သိမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုရွှေရိုးကြီးရဲ့”

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဟိုခြံထဲကျတော့ ကိုတင့် ဘာ လုပ်ရဦးမလဲ”

“ခက်တာပဲ။ ကိုတင့်ဟာ သိပ်ပြီးအတာပဲ။ ဒါ ကြောင့် ဘာဆိုဘာမှ မမေးရဘူးလို့ မေ စောစောကတည်း

က ပြောထားတာ”

“ဪ ကိုတင့်သဘောအတိုင်းပဲလား၊ ဒီလိုဖြင့် မေ ရယ်၊ ကိုတင့် စောစောက ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောမိတဲ့စကားအ တွက် မေ့ကို တောင်းပန်ရမှာပဲ”

“ဘာလဲကိုတင့် ဘာစကားများလဲ”

မေသည် အလွန်အလွန် သိလိုသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကိုင်ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပြန် ၍ ရုပ်ကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှုပ်၍ မေးရှာပေ၏။

“မေ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကိုတင့်လည်း စိတ်ပူလို့ပြော မိတာပဲ။ ဒီလမ်းထဲက ဟိုကောင်ကလေး ရှိပါရောလား၊ ထွေးမောင်ဆိုတာလေ၊ ကျော့ကျော့ ကျော့ကျော့နဲ့ ကောင် ကလေးဟာ။ အဲဒီကောင်က မေ့ကို မရမက ပိုးနေတယ်လို့ ကိုတင့်က တလောက ကြားလာတာနဲ့ ဒီအကြောင်း ဒေါ် ဒေါ်ကို ပြောပြမိတယ်”

မေသည် ကျွန်တော့်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် “ဒီတော့ မေမေက ဘာပြောသလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကလား၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ ‘ဒီကောင်က လေး ဒါကြောင့် အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းခိုင်းတာပေါ့၊ မောင် တင့်ကလည်း ခပ်အေးအေးဆိုတော့ မတော် ကလေးချင်း မေတ္တာရှိသွားရင် မောင်တင့်အပေါ် မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်မှာ ပေါ့’တဲ့”

“နို့ ဒီတော့ ကိုတင့်က ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သေး သလဲ”

မေမှာ မဟုတ်မမှန် အပြောခံရ၍လောမသိ၊ ယခု မေးလိုက်သောအသံမှာ အတန်ငယ် ခက်ထန်သွားပုံရ ပေ၏။

“ကိုတင့်ကလား အို မေ့အတွက်တော့ ပူစရာမရှိပါ ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အတော့်ကို ကြင်နာရှာ ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ စောစောကသာသိရင် ဘယ်လောက်ကြင်နာတယ်ဆိုတာ လူမရှိတဲ့ ဟိုဘက်ခြံ ကြီးထဲက သရဖီပင်ကြီးအောက် ညဘက် နှစ်ယောက် ထွက်ပြီး သွားရအောင်လို့တောင် ခေါ်ပါတယ်လို့ ပြော လိုက်ရသား”

မေလည်း စိတ်တိုင်းမကျသကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းကလေး ကို စုကာ “ပြော ပြော အဲသလို ကျပ်ကျပ်ပြော” ဟုပြော ပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းမှ ဖျတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့်အခါ

ကျွန်တော်လည်း ညရေးကို ကြိုတွေးကာ စိတ်ပျော်ပျော် ရှိသည့်အတိုင်း အနီးတွင်ရှိသည့် ကဗျာမှတ်စုစာအုပ်က လေးကို ဖွင့်၍ မမြင်တစ်ချက်မြင်တစ်ချက်သော မျက်စိများ ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

သို့သော် အာရုံစူးစိုက်၍ မရသဖြင့် စာအုပ်ကို ဖြန့်မြဲ တိုင်း မြန်ထားခဲ့ကာ ထွေရာစိတ်ကူး၍ အိပ်ရာဆီသို့ လှည့်၍လာခဲ့လေ၏။

ထိုညက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မေ ရောက်မလာမီပင် မေ၏ ကိုယ်မှ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ကလေးသည် ကျွန်တော်နှာခေါင်းဝသို့ ပြေးလာနှုတ်ဆက်နှင့်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အပေါ်အကျီကို ကောက်၍ဝတ်ကာ အခန်းဝ ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။

အခန်းဝတွင် ခြေဖျားကလေးထောက်ကာ လာ လျက်ရှိသော မေကို တွေ့မြင်ရရာ ကျွန်တော်ကိုမြင်သောအခါ မေလည်း အသာရပ်လျက် လှေကားဘက်ဆီသို့ လှည့်၍ သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်က အသာကလေး လိုက်၍သွားရလေ၏။

အောက်ထပ်သို့ရောက်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ကူးသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများအောက်တွင် အတန်ငယ်မှောင်နေသဖြင့် ရှေ့ကသွားနေသော မေအား “နေဦး မေ၊ ကိုတင့်လမ်း ပြမယ်လေ၊ မတော်...”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကိုတင့်။ မေ့မှာ လက်နိပ်ဓာတ်မီးပါတယ်၊ လာ လာ ဒီဘက်ကလာ”

“အို ကိုတင့်အဖို့ရာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မီးမမြင်ရမောင် မေ ဘယ်နားရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုတင့် မေ့ဆီက အနံ့ကိုရတာနဲ့ လိုက်လာနိုင်မှာပဲ”

“အမယ်လေး ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ဒီလောက်တောင်ကိုပဲ မေကလည်း သ၊လာတာကိုး၊ ကိုတင့်စိတ်ထဲမှာ မေဟာ ဒီနေ့ညမှာ အလှဆုံးပဲလို့ ထင်မိတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကိုတင့် ဒီညလောက် မေ့ကို ချစ်ပြီး၊ ဒီညလောက် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး မေရော...”

“အမယ်လေး လျှာရှည်တော် မူမနေနဲ့။ ဟောဒီကဝင်းထရဲခတ်ကြီးနဲ့ ပြန်လို့ ကွဲပြန်နေဦးမယ်၊ လာ...ဒီဘက်ကို”

“မြင်ပါတယ် နေဦး၊ မကူးနဲ့ဦး၊ ကိုတင့်အရင် ကူး

ပြီးမှ မေ့ကို ဆွဲတင်ပေးမယ်၊ နေဦးနော် နေဦး”

ကျွန်တော်လည်း ရှေ့သို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့်သွားကာ ခြံစည်းရိုးကို လွှား၍ခုန်ကျော်လိုက်ပြီး လျှင် “ပေး မေ့လက် ကိုတင့်ကိုပေး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းဆွဲကာ တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် အောက်သို့ချရမည်ကို မချရက်ဘဲ ကင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားမိလေ၏။ ကျွန်တော်ကား မျက်နှာကို သရဖီပင်ကြီး ရှိရာဆီသို့မူ၍ ရှေ့သို့ဆက်သွားရန်ဖြစ်ပါသော်လည်း မျက်နှာကို မေ့မျက်နှာဆီမှ ခွာ၍မရ၊ ရှေ့သို့ဆက်လက်သွားဖို့ ရန်မှာမူ စိတ်ကူးထဲတွင်ပင် မပေါ်ပေါက်ဘဲ ရှိနေမိလေ၏။

သို့သော် မေက “လုပ်ပြီး သိပ်ကဲတာပဲ၊ ကဲပါ... ဟိုရောက်အောင် သွားမှာသွားပါဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အောက်ဆင်းပြီးလျှောက်မည်ပြု၍ ကျွန်တော်လည်း မလွတ်လိုသေးသည့်အတွက် “ဆင်းမလျှောက်ပါနဲ့တော့ မေရာ၊ ကိုတင့်ပဲ ချိန်ပါမယ်” ဟု ပြော၍ ရှေ့သို့လှမ်းခဲ့လေ၏။

မေကား ရုန်းလျက် “အို... နေပါစေ၊ မေ့ဘာသာ မေ လျှောက်ပါမယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဟိုကျမှ ကိုတင့်ကို မေ ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်ပေးရမယ်”

“အို စိန်လိုက် ကိုတင့်ကို ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ကဲ ဆင်းလျှောက်မှာဖြင့်ရင်လည်း မြန်မြန်လျှောက်ပါမေရာ၊ ကိုတင့် ဟိုအောက်ကို ရောက်ချင်လှပြီ”

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ သရဖီပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မေလည်း “ကဲ ကိုတင့်” ဟူ၍ ခေါ်ရုံမျှ ခေါ်ရသေးစဉ် ကျွန်တော်လည်း သွက်လက်စွာဖြင့် “ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောလေ၊ အို ကိုတင့်ကတော့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ အသင့်ပဲ” ဟု ပြောမိလေ၏။

“အဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဟောဒီအပင်ကြီးက သရဖီပန်းတွေကို ဒီညခေါင်းမှာ ဝေနေအောင် ပန်ချင်တယ်”

“အဲဒါမှ ခက်တာ၊ စောစောကပြောရင် တံချူယူအလာခဲ့ရသား”

“အို... တံချူနဲ့သာဖြင့် မေလည်း ခူးနိုင်သားပေါ့။ မေက ကိုတင့်ကိုယ်တိုင်တက်ပြီး ကိုတင့်လက်နဲ့ ချိုးပေးတဲ့ ပန်းကိုမှ ပန်ချင်တာ”

“ကဲဗျာ ... ဒါဖြင့် မမြင်မစမ်းနဲ့ တက်ရမှာ၊ အောက်က ဓာတ်မီးသာထိုးပြ၊ ကိုတင့် တက်မယ်၊ ကြား

ကြာလည်း မထိုးနဲ့နော်။ တော်ကြာ တခြားလူတွေဖြတ်ပြု သွားရင် မြင်နေ ခွကျကုန်မယ်။ တက်နေတုန်း တစ်ချက် တစ်ချက်သာထိုးပြ အပေါ်ရောက်ရင် မထိုးနဲ့တော့။ ဆင်း တော့ အသံပြုလိုက်မယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါထိုးပြနော် ဟုတ် လား။”

“စိတ်ချ ကိုတင့်”

“ကဲ ကဲ တက်ပြီ။ ပန်းတွေမပန်ခင်တောင် မေ့ကိုမြင် ရတာ ကိုတင့်စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရင် ပန်းတွေ ဝေလိုများ မြင်ရရင် ကိုတင့်ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ ကဲ မီးတစ်ချက်ထိုးလိုက်”

ကျွန်တော်လည်း ဤသို့အားဖြင့် အပေါ်သို့ရောက် ရှိကာ သရဖီပန်းခိုင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စမ်း၍စမ်း၍ ချိုးချပေးခဲ့ပေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ နှစ်ခြိုကျော်၊ သုံး ခြိုဆီမှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသည့်အတွက် စိတ်မချ သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ အတော်များများ ရပြီဖြစ်သည် လည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် အကိုင်းများဆီမှ ပင်စည်ကြီး ဘက်သို့ ကူးခဲ့လျက် အောက်သို့ဆင်းရန် မီးတစ်ချက်ပြဖို့ ခပ်တိုးတိုးလှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ မေကား မီးမထိုးဘဲနေသ ဖြင့် ကျယ်ကျယ်လည်း မပြောဝံ့၍ စမ်းကာစမ်းကာ ဆင်း လာခဲ့ရပေ၏။

မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ဆင်းမိသည့်တိုင်အောင် မေ ကား မီးမပြဘဲရှိ၍ “မေ...မေ” ဟု ဖြည်းဖြည်းစွာခေါ်ပြီး လျှင် “မနောက်ပါနဲ့ မေရာ၊ မီးထိုးပြစမ်းပါ။ ကိုတင့်ချေချ တဲ့ပန်းခိုင်တွေ လိုက်ကောက်ရဦးမှာ” ဟုပြောသော်လည်း မေကား တိတ်တိတ်ကလေးပင် နေသောကြောင့် “အေး ကွာ မိရင်တော့လား၊ ဒီညတော့ အတွေ့ပဲ” ဟု ကြိမ်းကာ စောစောက မေ မတ်တတ်ရပ်နေရာဆီသို့ လာခဲ့ပေ၏။

သို့သော် ရှာ၍မရ၊ သရဖီပင်ကြီးအောက်သို့ အနံ့အ ပြား လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရ၍ “မေ ထွက်ခဲ့ပါတော့ မေရာ၊ ကိုတင့် မောလှပြီ။ ဒီလောက်ကစားရရင် တော်ရော ပေါ့” ဟု ပြောသော်လည်း မေက ဘာမျှပြန်မပြောသည့်အ တွက် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဆိုးမိသလို ဖြစ်လာရင်း အမြန် ဆုံးတွေ့အောင် ရှာနေရပေ၏။

သို့သော် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အနံ့အပြား ရှာ သော်လည်း မတွေ့။ ကျွန်တော် စောစောက ညွတ်ပေးသော အင်္ကျီကလေးသာ ပန်းချိုကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်လျက်

သားတွေ့ရ၍ စကန္ဒ မေကား ကျွန်တော့်ကိုနောက်ပြောင်၍ အိမ်သို့ပြန်နှင့်လေပြီဟု စဉ်းစားမိကာ နီးရာသရဖီခိုင်များ ကိုကောက်၍ အိမ်သို့ပြန်လည် သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ရ လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါသို့တိုင်အောင် မေအား မမြင်ရ။ ခုတင်အောက်၊ တံခါးကြားတို့တွင် ပုန်းနေလေသ လားဟု ရှာပါသော်လည်း မတွေ့ရသောအခါ ခြံထဲတွင် ပင် ကျန်ရစ်၍ အားခွဲစွာ မလာတတ်၊ မကူးတတ်ဖြစ်နေရာ ပြီလောဟု ကသောကမျော ပြေးဆင်းလာခဲ့ရပြန်လေ၏။

ဤအကြိမ်တွင်မူ လက်နှိပ်ခတ်မီးတစ်လက်ပါလာ ရာ နဲ့အောင်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရ၍ နောက်ဆုံးတွင် ကြီးစွာစိတ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်ကာ ဒေါ်ဒေါ်အား နှိုး၍အကျိုးအ ကြောင်း ပြောရလေ၏။

ဤတွင် ဒေါ်ဒေါ်လည်း “ဟိုက် ဟိုကောင်နဲ့ လိုက် ပြေးပြီထင်တယ်၊ ညနေက ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတာတော့ အမြင်သား၊ ဒါပေမဲ့ ချိန်း ချက်ထားလို့ဆိုတာ လုံးလုံးကို မရိပ်မိဘူး၊ မောင်တင့်ကလည်း သိပ်အတာပဲ” ဟု ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စောစောက ခွေးဟောင် သံများ ကြားလိုက်စဉ်က မရိပ်မိလိုက်၍ ကြီးစွာစိတ်ညစ် နေရသည့်အတွင်း သာ၍ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည့် အတွက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ရာထဲသို့ တစ် ကိုယ်လုံး ပစ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်၍ မဆုံးဖြစ်နေမိလေ၏။

သို့ဖြင့် နံနက်လင်းခွဲရာ ယမန်နေ့က ကြည့်နေသော စာအုပ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် တင်ထားသည်ဟူ၍ သတိမရ မိသော စက္ကူခေါက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ကောက်ယူ ဖွင့်ဖောက်ကြည့်မိရာ မည်သည့်အချိန်က တင်သွားသည် မသိ။ မေ့လက်ရေးဖြင့်...

အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်ရိုး တစ်သက်လုံး မစွဲဘဲနေလိမ့် မယ်၊ သနားတော့ သနားပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာလည်း ချစ်မိ ပြီးသား ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခွင့်လွှတ်နော် ကိုရွှေရိုးကြီး။

ဟူ၍ တွေ့ရသဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ထိုင်ချလိုက်သည်တွင် ညက လှန်ထားသော ကဗျာမှတ်စု စာအုပ်ကလေး၏ စာမျက်နှာပေါ်ဝယ်...

သန်းဦးခေါင်း တစ်လုံးလေ၊ သုံးကုဋေ၊ စိတ်ဖြာ ဘုန်းတဖေ၊ မိတ်လျာငယ်၊ တဆိတ်စာငယ်မျှ။ သ နားတည့် ချစ်မညာတယ်၊ မြစ်ပမာ လမ်းကောက် လေစွ။ ဂရုစိုက်တစ်ဖက်လူမှာ အသက်ရှူမဝ။ ကက္ကရု စန္ဒန၊ ပန်ရလိမ့်နိုးမျှော်။ ရက်သာရှည် နှစ် သာလွဲတော့မပ။ မဖြစ်ပါဘဲ ဘုန်းပြန်မိန့်တော်။ ဆုံး ကံက ရေမလျော်ပြီ၊ ရှေ့အဟော်ဝတက ကမ္မဇကံ ငင်ကြိုလာ၊ ဘုန်းဝဋ်ကြီးပါ၊ ကုံးဆွတ်ပြီး ရွှေမာလာ ရယ်၊ မေအခွာစောလေငဲ့လေး။ ။ ဟူ၍ ရေးမှတ်ထားသော တေးထပ်ကလေးကို တွေ့

မြင်ရ၍ သာ၍ပင် စိတ်တွင် နောက်ကျိသွားကာ “လုပ် လည်း လုပ်ရက်ပါပေ မေရယ်၊ လုပ်လည်း လုပ်ရက်ပါပေ” ဟု ညည်းမိရင်း ထိုနေ့မှ ဤနေ့၊ ထိုရက်မှ ဤရက်၊ ထိုရာ သီမှ ဤရာသီသို့တိုင် ရောက်လာခဲ့သော်လည်း မေ့သ တင်းကိုကား တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားရဘဲ ရှိခဲ့ပေ၏။

ယခု သရဖီပန်းများလည်း ကြိုင်လှိုင်သင်းပျံ့စွာ ဝေ ဝေဆာဆာ ပွင့်နေကြပြီ။ ရေသွန်းတော်အခါလည်းတိုင် တော့မည်၊ မေ... မေ... မေ... မလွမ်းဘူးလား မေ...။

❖
အတွဲ-၉၊ အမှတ်-၂၊ ၁၉၄၁၊ ဧပြီ၊
ဂျာနယ်ကျော် မဂ္ဂဇင်း